wiiskümmend rubla!" küsib tal iseeneses. Pm tuleb väike „Noh, hea küll, kaup on valmis; kahe nädala pärast tulen raha järele. Siiski oleks tunniseeg" ütleb tal üle vaata haaval kännule, mis peal jaanas liigitsal seisab. Seda lõõtja pmu külge kinni ja läheb minema.

Kahe nädalat läheb mööda ja Lall wenel tuleb raha järele. Läheb ja küsib pmu käest, – ei midagi. „Ah ja ei tahagi anda! Tunniseg, kas on tal mulle 60 rubla maksa tal!" küsib tal tunniseme käest. Käinal ei lausu jõnaga „Aga selle tahan nädala!" hüüab tal wihaga, tõmbab maast madjaka ja hakkab kaduwa käinalt mäletama. Käinal kraabe katki, ning – käimu all juua pääsi kuld raha täis. Mees wannutab mun prahti wäljas, leolab käest wanneri wahe raha täis ja hakkab kodu poole minema. See peal tuleb talle õpetaja wastu. Mees wannutab pihuga raha ja annab õpetajale. Peale selle wõtab tal teise pihu täie ja ütleb: „Sah, see on sinu naesele!" ja läpeks weel kolmanda: „Sah, see wii onma lastele!" —

Õpetaja nõuab, et mehel palju raha on ja hakkab tüüma: „Sul on tõesti siin ja mulle läheks hästi tarwis; olen annaksid äige weel!" —

„Wäi sest sulle wõtke weel jaa!" karjub Lall paisi, wõtab noti maast ja lääb õpetaja maha. Wiskab siis sinna raha risti wanneri peale ja jõoksab kodu. Wanem wenel nõuab, et Lall wenel tuleb sinnast õpetaja wannarit ja wanneri wahe weel peaksi raha täis... Mis nüüd teha!? – Ei nimsi, kui wenelsi õpetaja hagajamaks. —

Teisel päeval hakkatakse õpetajat tagasi otsima ja nad kutsuke kokku oma pitsami, mis nüüs peal hakkatakse. Wanem wenel oli wõõrmünder ja piti nii minema.

Lall wenel nõuab paraja wäljas. Näeb, et teisel kirikus juurde läheval ja ütleb: „Kas nemsi õpetajat õnne tagasi, et nüüd näeks sinna jõõma ja joomas läheval?" Hobune õnne eest laksti, selga ja kirikus juurde. Läheb otse kabe juurest uksest sisse ja juurde saali, kus teised käis kaas istuwad.

„Kas teie õpetaja õnne tapsite, et siin jääma ja joomas tulete? Mina tapsin õpetaja õnne!" hüüab Lall wenel. —

Käis jäänud imestamult waltsima. Wanem wenel püüab talle selgeks mõnu anda, et tal wait jäädes ja ei räägiks, aga Lall wenel ei paane sedasi tähele ja. Läheval siis näis wastata nõnu. Wanem wenel lubab anne kõrtsi minna aja sarrale leeetamas ja jätab õnne...

Wõõrsil peal tuleb talle sinna wastu; lüüb sirkule selga pähe – sinna walmis. Wõtab siis sinna ja wiskab hagajamisse. Hagajamisest wõtab tal õpetaja wäljas, wõtab õlale ja tuleb nõnu metsa poole. —

Paraja saab tal õpetaja metsa talitadas, kui jalad otsejad peal sinna tulewad. Lall wenel jõuseb käige ees hagajamisse juurde, waatab üle ukse sisse ja hüüab: „Küll on õpetajale surwad sõpred pähe kaewnud. Tulge wõtadma!"

Inimesed wõtadawad üle ukse hagajamisse ja-sinna hagajamise peal pikali maas. Ei nimsi midagi, kui läheval aga selle sõnu ninasse tagasi kuulda tulewad ja. Lall wenel oli aga ruhtluse eest päästnud. —

(Karl Graumanni järgi)